

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากการทำกิจกรรมที่ต่างกัน ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง " นี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ และการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร 2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากการทำกิจกรรมเดียวกันแต่ในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน ของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาวิชาเลขานุการชั้นปีที่ 1 ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการเลขานุการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2540 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Stratified sampling) รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาทั้งสิ้น 72 คน

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 2 ชุด คือ 1) แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ในลักษณะกิจกรรม 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมการสัมภาษณ์ และ กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ แต่ละกิจกรรมในแบบสอบถามความสามารถในการพูดแบ่งเป็นแบบสอบถามย่อย 3 ฉบับตามหัวข้อเรื่อง 3 หัวข้อ คือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ รวมแบบสอบถามทั้งหมด 6 ฉบับ 2) แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้เกณฑ์การประเมินของ Israeli Exam แบบสอบและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาจากผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้ง 6 ฉบับไปเก็บรวบรวมข้อมูล จากตัวอย่างประชากร 72 คน โดยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษกิจกรรมการสัมภาษณ์ในลำดับที่ 1, 2 และ 3 ในหัวข้อเรื่อง การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ตามลำดับและทำแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในลำดับที่ 4, 5 และ 6 ในหัวข้อเรื่อง การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ตามลำดับ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยจึงทำการตรวจแบบสอบโดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยได้หาค่าความสอดคล้องในการตรวจกับผู้ทรงคุณวุฒิพบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ

การตรวจให้คะแนนจากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยวิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัยโดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.89, 0.89 และ 0.90 ตามลำดับ และหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนจากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ช่วยวิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.90, 0.89 และ 0.91 ตามลำดับ นั่นคือมีค่าความสอดคล้องสูง

จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อ 1. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ โดยคำนวณหาค่ามัธยฐาน เลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตที่ได้ จากการทำแบบสอบแต่ละแบบสอบที่มีหัวข้อเรื่องเดียวกันแต่ใช้กิจกรรมแตกต่างกัน โดยการหาค่าที (t-test) 2. เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากการทำกิจกรรมเดียวกันในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน โดยนำค่ามัธยฐานเลขคณิตที่ได้จากการทำกิจกรรมเดียวกันแต่มีหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน 3 หัวข้อมาเปรียบเทียบ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยสูตรของเซฟเฟ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ สูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
2. ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่องการต้อนรับผู้มาติดต่อสูงกว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่องการโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่อง การสมัครงานกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่องการต้อนรับผู้มาติดต่อและการโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่องการสมัครงานและการต้อนรับผู้มาติดต่อ สูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่อง การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่องการสมัครงานกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่อง การต้อนรับผู้มาติดต่อไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นที่น่าสนใจอภิปรายได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่ได้สรุปในข้อ 1 ดังกล่าวพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์สูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เอลานา โชฮามิ (Elana Shohamy, 1983 :527-539) ที่ทำการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบจากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์และการรายงานปากเปล่า และพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์สูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบที่ได้จากการทำกิจกรรมการรายงานปากเปล่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการสัมภาษณ์เป็นกิจกรรมที่มีปฏิสัมพันธ์มากกว่ากิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อลิสัน แมกกี (Allison Mackey, 1994:67-89) ที่พบว่าแบบสอบความสามารถในการพูดที่มีกิจกรรมปฏิสัมพันธ์มาก จะกระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบได้มากกว่า แบบสอบความสามารถในการพูดที่มีกิจกรรม ปฏิสัมพันธ์น้อย และตรงกับงานวิจัยของ โรสซาลิ เอจเซนเบิร์ก (Roseli Eijzenberg, 1992:394) ที่พบว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรม 2 คน สูงกว่า ความสามารถในการพูดของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรม 1 คน

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ซีริล เจ เวียร์ (Cyril J.Wier, 1990: 73-76) เกี่ยวกับการจัดการทดสอบความสามารถในการพูดว่า กิจกรรมการสัมภาษณ์เป็นกิจกรรมที่ดีสำหรับการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพูด เพราะผู้เข้ารับการทดสอบทุกคนจะได้รับคำถามสัมภาษณ์ที่มีการวางแผนในการกระตุ้นการพูดล่วงหน้า ซึ่งเป็นคำถามเดียวกันทำให้เป็นกิจกรรม การพูดที่มีความตรงตามเนื้อหา

มากกว่าเทคนิคอื่น และตรงกับกับงานวิจัยของ เจ ชาร์ล อัลเดอร์สัน (J. Charles Alderson, 1995:179-181) ที่พบว่า การทดสอบความสามารถในการพูดโดยใช้กิจกรรมการสัมภาษณ์ ไม่ควรใช้คู่กับกิจกรรมอื่นๆ เพราะ จะทำให้คะแนนความสามารถในการพูดที่ได้จากกิจกรรมอื่นต่ำ การที่กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ ไม่สามารถกระตุ้นความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษได้ดีเท่ากับ กิจกรรมการสัมภาษณ์ ซิริล เจ เวียร์ (Cyril J. Weir, 1990:73-46) ได้ให้แง่คิดเกี่ยวกับข้อเสียของการใช้ภาพเป็นกิจกรรมในการทดสอบความสามารถในการพูด ว่าภาพขาดความสมจริง ขาดการพูดแบบมีปฏิสัมพันธ์ และมีความยากในการประเมินความสามารถของผู้เข้ารับการทดสอบเพราะ ผู้เข้ารับการทดสอบ มีความสามารถในการพูดที่มีความที่แตกต่างกัน

2. จากผลการวิจัยที่เปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ได้จากการทำกิจกรรมเดียวกันในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกันในข้อ 2 พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่องการต้อนรับผู้มาติดต่อสูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหัวข้อเรื่องการโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพในหัวข้อเรื่องการสมัครงานสูงกว่าความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในหัวข้อเรื่องการโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 อาจเป็นว่านักศึกษาไม่มีความคุ้นเคยกับหัวข้อเรื่องการโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ สืบเนื่องจากกิจกรรมที่เกี่ยวกับการโทรศัพท์ในหนังสือเรียนของนักศึกษาจะมีน้อยมาก และนักศึกษายังไม่มีประสบการณ์ในการใช้โทรศัพท์ในสำนักงานในชีวิตจริงของนักศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ งานวิจัยของ มาร์ติน ไบเกต และดอน พอร์ตเตอร์ (Martin Bygate and Don Porter, 1991:13) ที่ศึกษาถึงผลของความคุ้นเคยในการทำกิจกรรมของนักศึกษาที่มีต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาที่แตกต่างกันพบว่า ความคุ้นเคยในการทำกิจกรรมการพูดของนักศึกษามีผลทำให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น และตรงกับ โซเฟีย โชลิวา (Zofia Cholewa, 1995: 129-146) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสถานการณ์ในการทดสอบและผู้ประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบพบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบจากการทำกิจกรรมที่ผู้เข้ารับการทดสอบมีความคุ้นเคยสูงกว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบจากการทำกิจกรรมที่ไม่คุ้นเคย จากการศึกษาพบว่าความสามารถในการพูดของนักศึกษาแตกต่างกันตามหัวข้อเรื่องนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของริชาร์ด ยังและไมเคิล มิลานอวิช (Richard Young and Micheal Milanovic, 1992: 37) ที่วิจัยเกี่ยวกับตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบสำคัญในการทดสอบการสัมภาษณ์ความสามารถในการพูดของผู้เข้ารับการทดสอบ พบว่า หัวข้อเรื่องเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของผู้เข้ารับการทดสอบ

อีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจก็คือ ถ้าจะพิจารณาถึงการทดสอบเป็นกระบวนการหนึ่งที่สำคัญในการเรียนการสอนทักษะการพูด แนวคิดในการสอนทักษะการพูดย่อมมีส่วนสัมพันธ์กับการทดสอบ กล่าวคือ การที่ครูทำการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ควรให้โอกาสนักศึกษาได้มีโอกาสฝึกพูด กิจกรรมการพูดในหัวข้อเรื่องดังกล่าวก่อนทำการทดสอบ ซึ่งสอดคล้องกับ เฮช จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson, 1983 : 60-61) ที่ให้ทรรศนะเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด ซึ่งถือการสอบเป็นกระบวนการหนึ่งในการเรียนการสอนว่า ในการพัฒนาความสามารถในการพูดของผู้เรียน นั้น ครูควรให้ผู้เรียนได้รับความรู้ก่อนที่จะให้ทำกิจกรรมการพูด และตรงกับแจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ และ ทีโอดอร์ เอส โรเจอร์ (Jack C. Richards and Theodore S. Rogers, 1986 : 33-34) ได้พูดถึงการสอนทักษะการพูดพอสรุปได้ว่า ครูควรสอนประเด็นสำคัญทางภาษาและฝึกให้นำไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ มีขั้นตอนในการเลือกคำศัพท์ที่จำเป็นต่อสถานการณ์นั้น ๆ รวมทั้งการสอนหลักไวยากรณ์จากประโยคใจความเดียวไปสู่ประโยคที่มีมากกว่า 1 ใจความ และตรงกับมาร์ติน ไบเกต (Martin Bygate, 1993 : 5-6) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนทักษะการพูด สรุปได้ว่า ควรให้ความรู้ผู้เรียนก่อนจะให้ทำกิจกรรมที่มีการปฏิสัมพันธ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของพี โลท์ บาวน์ (P. Lightbown, 1992 : 187-197 อ้างใน Jessica Williams, 1995: 15) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะการพูด สรุปได้ว่า การสอนพูดควรสอนการสนทนาในลักษณะที่มีการพูดปฏิสัมพันธ์กัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารการศึกษา ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวดวิชาภาษาอังกฤษ
 - 1.1 ควรร่วมมือให้มีการจัดการอบรมส่งเสริมเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดและหัวข้อเรื่องที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อให้ครูได้มีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักเกี่ยวกับความสำคัญของกิจกรรมการพูดและหัวข้อเรื่องที่มีผลต่อความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน และเพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการนำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบกิจกรรมการพูดนั้นๆ มาปรับปรุงการเรียนการสอน ในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาต่อไป
 - 1.2 ควรร่วมมือกันสนับสนุนและส่งเสริมให้ครูได้มีการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยการใช้กิจกรรมการพูดและหัวข้อเรื่องต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้มากยิ่งขึ้น
2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้ทำการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
 - 2.1 ครูผู้ทำการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ควรใช้กิจกรรมการพูดที่กระตุ้นการพูดของนักศึกษา โดยเลือกกิจกรรมการพูดที่เปิดโอกาสให้นักศึกษามี ปฏิสัมพันธ์ที่หลากหลาย ทั้งที่มีปฏิสัมพันธ์มากและน้อย โดยกิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะคล้ายกับสถานการณ์ที่

เกิดขึ้นในชีวิตจริงมากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และนำไปใช้ในวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 ครูผู้ทำการทดสอบควรเปิดโอกาสให้นักศึกษาพูดจากหัวข้อเรื่องที่นักศึกษามีความสนใจ หรือมีประสบการณ์ หรือพัฒนาความสามารถในการพูดหัวข้อเรื่องที่เกี่ยวกับใช้โทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ เนื่องจากนักศึกษายังมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับต่ำ โดยครูให้ความรู้ในหัวข้อเรื่องนั้นๆ และช่วยฝึกพูดเพื่อให้เกิดความชำนาญ จากนั้นเปิดโอกาสให้นักศึกษาใช้ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของตนเองในการพูดเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องนั้นๆ เพื่อให้นักศึกษาจะได้มีความคุ้นเคยต่อหัวข้อเรื่องและสามารถพูดภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่างๆในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาที่ได้จากการทำกิจกรรมการพูดที่มีปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบอื่นที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมการสัมภาษณ์แบบอิสระกับกิจกรรมบทบาทสมมติ ในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน เพื่อศึกษาประสิทธิภาพในการกระตุ้นความสามารถในการพูดของนักศึกษา และนำมาปรับปรุงพัฒนาการทดสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่อไป

3.2 ควรทำการวิจัยเกี่ยวกับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษที่นักศึกษาใช้เรียน ว่ามีกิจกรรมการพูดที่มีปฏิสัมพันธ์และหัวข้อเรื่องที่เหมาะสมกับนักศึกษาในระดับใด ในการฝึกพูดให้เกิดความคุ้นเคยต่อกิจกรรมการพูดและหัวข้อเรื่องต่างๆ เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาและสามารถนำไปใช้ในวิชาชีพได้ต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย